Turbók Attila

Öreg barátok kútja

Benke Lászlónak

Öreg barátok kútjában aranypénz.
Még ifjan ejtették a vízbe.
Reszketése, tükrözése máig időálló.

Öreg barátok mohás kútvizében
szunnyad ezüstpénz is,
mindketten tudják,
nem gyűlik össze harminc.

Nemes ércek csengése között
pezseg a kétes visszfényű élet.

Öreg barátok arcán derű.
Napszítta, augusztusi árnyak.
Nem győz rajtuk kútkávás homály,
tudják, más tenyerében dereng
a hétkrajcáros helyébe lépő
bitcoinos jövő.

Ódácska a kaucsuklabdához

Az asztalitenisz szerelmeseinek

Még él a karcsú mozdulat,
a fürge csuklójáték,
a keserédes hangulat
mindennapos ajándék.
A burafénybe vont öröm,
a feszültség az arcon,
uralkodás az ösztönön,
reményen és kudarcon,
a tárt karral ölelt karám,
az aura, a karma,
a lámpával fedett talány,
a labda birodalma.

A hinni, merni, győzni kell,
a becsületes párbaj
izgalma (mérjed bármivel),
kötöz ezernyi szállal,
hibás mindig akad: ütő,
a labda, asztal sarka,
a középen húzott határ,
a háló bölcs nyugalma.

A tenyeres, mint szélvihar,
kajánul azt suhogja,
pörgess vagy változtass hamar,
próbálkozz erre-arra,
az átlós oldal tán üres,
hosszabb az amplitúdó,
a fonák mégsem tenyeres,
szűkebben mér a csukló,

ha fogasra dobsz kalapot
csuklózó mozdulattal,
a jó fonákot úgy kapod,
felismeri az asztal,
megadóan alá simul
a röppálya ívének,
a labda épp „csuszára" hull,
beléreszket a térded,
bocsánatért esedezel,
jelzed, hogy szánod-bánod,
de hát *ez van*, ha nyerni kell,
lehet kicsinyke „mákod",
s ha legközelebb ő üti
a labdát át az asztal
túlsó feléről és neki
csusszan, nem élsz panasszal,
„peches vagy", mondod babonás,
álcázott rémülettel,
miközben sejted, nem vitás,
a jobb te vagy! …Ne hidd el!
Elég egy csuklóreszketés,

rövidzárlat az agyban,
mélázó fölényfészkelés
s az inger visszacsattan:
felborzolódik félelem
fejben, kézben és lábban,
felszisszensz: „*mi történt velem,*
hisz mindent jól csináltam”,
dönthetsz: vagy-vagy, az akarat
ilyenkor jó barátod,
melléd áll, s ha őszinte vagy,
segít visszatalálnod,
jó ügynek nem kell sem ügyész,
sem bíró – megy magától,
megemberelheted magad
s egyszer csak újra *játszol*,
játszol hittel és igazán,
mint aki újra gyermek,
pörög a labda, érzi tán,
kivívta a figyelmet,
odaadás két térfelen,
szenvedély szülte játék
irányítja a kezeket
s a labda szállva száll szép
röppályáján ide-oda,
netán az űrön által,
s az Isten (rutinos csoda),
visszaüti – fonákkal…